

บทที่ 105 ล้มหมูปรงอาหาร

เถียนฮวนหัวเราะอย่างจกใจ “ท่านร้ายกาจยิ่งนัก หลอกล่อเด็กไม่รู้ประสา”

“ข้าจะหลอกล่อได้อย่างไรหากอาหารเจ้าไม่อร่อย”
ก๊วนซู่ยกกล่าว “มิใช่ว่าพวกหย่งเกอเออร์ไม่เคยกินของดีๆ แต่พวกเขาคิดว่าอาหารที่เจ้าทำอร่อยยิ่งนัก แสดงว่าฝีมือการปรุงอาหารของเจ้าล้ำเลิศ หย่งเกอเออร์ ชิวเจียเออร์ พวกเจ้าว่าจริงหรือไม่”

“จริงขอรับ!”

เด็ก ๆ ตอบกลับด้วยน้ำเสียงอู้อี้ เคี้ยวลูกชิ้นไข่มุก อยู่เต็มปาก พลังผกศิระรับ

ก๊วนซู่ยิ้มอย่างได้ใจ “เห็นหรือไม่ พวกเขายอมรับเจ้าจากใจจริง!”

เถียนฮวนจนคำพูด ได้แต่ถลึงตาใส่เขา

ท่านอาสามและท่านอาสะไ้สามมองดูสองสามีภรรยา
โต้เถียงกันอย่างสนิทสนม ทั้งคู่อดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมา

“พวกเจ้าอยากหยอกล้อกันข้าก็ไม่ขัดหรอก แต่รอให้
กินข้าวเสร็จก่อนได้หรือไม่ วันนี้มีอะไรกิน ข้าหิวจะตายอยู่แล้ว”
ท่านอาสามกล่าวอย่างสนใจ

เถียนฮวนหน้าแดงระเรื่อในบัดดล รีบหันหลังกลับ
หายลับเข้าไปในครัวอีกครั้ง

ท่านอาสะไ้สามหัวเราะรำพลางกล่าว “ยังต้องถาม
อีกหรือ วันนี้เป็นวันดี แน่หนอนว่าต้องล้้มหมูปรุงอาหาร!”

เนื้อหมูก็ถูกขนกลับมาแล้ว ทุกคนได้กินลูกชิ้นไข่มุก
กันอีกสองสามลูกเพื่อรองท้อง กุ๊ฉางσύกับท่านอาสามไปพักผ่อน
ครู่หนึ่ง ส่วนท่านอาสะไ้สามกับเถียนฮวนก็ช่วยกันปรุงอาหาร
อยู่ในครัวอย่างขยันขันแข็ง

เลือดหมูกับเครื่องในหมูล้วนถูกจัดการเรียบร้อยแล้ว

เถียนฮวนตักเลือดหมูออกมาหนึ่งก๊อน หั่นรวมกับ
เต้าหู้ขาวเป็นชิ้นเล็กๆ จากนั้นใส่ลงในกระทะ ผัดกับต้นหอม ขิง

กระเทียม สุกท้ายโรยเกลือหนึ่งหยิบมือ นางตักผัดเต้าหู้เลือดหมู ร้อนนำออกจากกระทะ

ท่านอาสะไ้สามนำปอดหมูที่ล้างสะอาดแล้วมาหั่น เป็นชิ้นเล็กๆ ลวกน้ำแล้วตักขึ้นพักให้สะเด็ดน้ำ จากนั้น ใส่ลงในหม้อดิน ใส่ต้นหอม ขิง กระเทียม เติมน้ำกว่าครึ่งหม้อ แล้วตั้งไฟแรงจนเดือด

เมื่อน้ำเดือดแล้วก็ตักฟองออก เทสุราฮวาเตียลงไป สองช้อน เคี่ยวต่อด้วยไฟอ่อนอีกครั้งเค่อ จากนั้นใส่หัวไชเท้า ที่หั่นเป็นชิ้นลงไป ต้มจนหัวไชเท้านุ่มเปื่อยแล้วโรยเกลือหยิบมือ เพียงเท่านี้ก็ได้น้ำแกงปอดหมู

ในระหว่างที่ท่านอาสะไ้สามง่วนอยู่กับการทำน้ำแกง ปอดหมู เกียนฮวนก็ผัดตับหมูได้หนึ่งจาน ต่อมานางนำหมูสามชั้น ชิ้นเล็กๆ หั่นเป็นแผ่นบางๆ เด็ดผักกาดขาวมาสองสามใบ ซอยเป็นเส้น นำหมูสามชั้นที่หั่นแล้วใส่ลงไป ในกระทะจนมี น้ำมันไหลออกมา นางจึงใส่ผักกาดขาวหั่นลงไปผัดครู่หนึ่ง เหยาะน้ำส้มสายชูลงไปเล็กน้อย ยกกระทะออกจากเตา ใส่เกลือ ไปหนึ่งหยิบมือ กลิ่นหอมเปรี้ยวลอยฟุ้งไปทั่วห้องครัว

เมื่อทำหมูสามชั้นผัดกาดขาวผัดน้ำส้มสายชูเสร็จแล้ว
นางก็ใช้มีดเฉือนเนื้อไม่ติดมันจากท้องหมู หั่นเป็นเส้นบางๆ
แล้วผัดรวมกับต้นกระเทียมในกระทะ

บนโต๊ะอาหารมีผัดเต้าหู้เลือดหมู ผัดตับหมู หมูสามชั้น
ผัดกาดขาวผัดน้ำส้มสายชู หมูเส้นผัดต้นกระเทียม ลูกชิ้นไข่หมู
และน้ำแกงปอดหมู กลิ่นอาหารหอมตลบอบอวล

“กินข้าวได้แล้ว!”

เมื่อยกน้ำแกงปอดหมูขึ้นโต๊ะ ท่านอาสะใภ้สามก็เรียก
ทุกคนมากินข้าว เด็กๆ บ้านท่านอาสามพากันเฮโลอย่างดีใจ
วิ่งเข้ามาพร้อมถ้วยตะเกียบ จัดวางบนโต๊ะ จากนั้นทุกคน
ก็นั่งล้อมโต๊ะ ยกถ้วยขึ้นกินข้าวกันอย่างเอร็ดอร่อย

หมูที่เพิ่งลัมมาใหม่ ๆ เมื่อนำมาปรุงอาหาร รสชาติดียิ่งนัก

ผัดเต้าหู้เลือดหมู หนึ่งแดงหนึ่งขาว หนึ่งนุ่มหนึ่งเต็ง
ทั้งสีสันและรสสัมผัสล้วนเข้ากันได้อย่างลงตัว ผัดตับหมูนุ่มๆ
ชวนลิ้มรส หมูสามชั้นผัดกาดขาวผัดน้ำส้มสายชูเปรี้ยวกรอบ
กำลังดี หอมกลิ่นมันหมู เพียงคำเดียวก็เรียกน้ำย่อยได้แล้ว
หมูเส้นผัดต้นกระเทียมก็เช่นกัน รสออกเผ็ดนิดๆ แต่กินกับข้าว

อ่อยยั้งนัก ส่วนลูกชิ้นไข่มุกไม่ต้องทอดถึง ก่อนหน้านี้ทุกคนต่างกลืนลงท้องกันไปคนละหลายลูกแล้ว!

เถียนฮวนตักน้ำแกงปอดหมูหนึ่งช้อน พอชดเข้าไปอีกหนึ่ง นางก็หรีดตาลงอย่างพึงพอใจ

“ท่านอาสะไ้สาม ท่านล้างปอดหมูได้สะอาดจริง ๆ ไม่มีกลิ่นคาวหลงเหลือเลย ปอดหมูก็เคี้ยวได้ดี นุ่มละมุน ช้าชอบมาก! คราวหน้าท่านต้องสอนข้านะเจ้าจะทำอย่างไร”

“เรื่องนี้ไม่มีปัญหา! แต่เจ้าก็ต้องสอนข้าด้วยว่าลูกชิ้นไข่มุกของเจ้าทำอย่างไร!” ท่านอาสะไ้สามหัวเราะร่า

“เจ้าคะ!” เถียนฮวนพยักหน้ารับ

โต๊ะอาหารรายล้อมด้วยผู้คนพากันหัวเราะพูดคุยอย่างออกรส

ท่านอาสามรินสุราใส่จอก เขาจิบไปหนึ่งอีกแล้วขยิบตาให้กู่ฉางส่วย

“ข้ายังรู้จักรักรยาเจ้ายิ่งคิดว่านางเป็นคนดี ตอนแรกข้ามองคนผิดไป เกือบทำให้นางชุนเคื่องใจเสียแล้ว เจ้ามีวาสนา

ยั้งนัก ก่อนหน้านี้ข้ายังเป็นหัวงเจ้า กลัวว่าเมื่อปู่ของเจ้าล่วงลับไป จะไม่มีผู้ใดเอ็นดูเจ้าอีก ทว่าบัดนี้มีนางอยู่เคียงข้างเจ้า ข้าก็วางใจยั้งนัก”

“ขอรับ นางเป็นคนดี” กู้ฉางส่วยยิ้มตาหยีปลางพยับหน้ารับ

ท่านอาสามหิบบไห่สุราขึ้นมาเตรียมจะรินให้เขา

กู้ฉางส่วยรีบยกมือปฏิเสธ “ไม่ต้องหรอก ข้าไม่ดื่ม!”

“เป็นอะไรไป” ท่านอาสามถามอย่างไม่เข้าใจ

กู้ฉางส่วยมองไปทางเถียนฮวนที่ยังคุ้ยพุดคุ้ยหัวเราะรำเริง กับท่านอาสะไ้สาม

“นางไม่ชอบกลิ่นสุรา อีกเดี๋ยวพวกข้ายังต้องเซ็นของพวกนี้ กลับบ้านกันอีก ดื่มมากไปไม่ดี”

ท่านอาสามตบไหล่เขาอย่างแรงหนึ่งที “เจ้าเชื่อฟังภรรยา ยั้งนัก แบบนี้ไม่ถูกต้อง พวกเราเป็นบุรุษแท้ๆ ต้องอบรมภรรยาให้อยู่ในโอวาทสิ”

“ข้าเชื่อฟังนางไม่ดีหรือ” กู้ฉางส่วยยิ้มบางๆ

พวกเขาพูดคุยกันอยู่ จู่ๆ ท่านอาสะภักสามก็เอ่ยขึ้นว่า
“พ่อของลูก น้ำแกงปอดหมูหมดแล้ว เจ้าไปตักมาเพิ่มอีกชามซิ”

“ได้!”

ท่านอาสามไม่พูดพร่ำทำเพลง ลูกขึ้นถือชามเปล่าเข้าไป
ในครัว ตักน้ำแกงมาเติมชาม

เมื่อกลับเข้ามาในห้อง เขาก็เห็นภู้งางสุมมองเขา
ด้วยแวต่ายิ้มๆ

แม้จะไม่พูดอะไร แต่ในแวตยาของเจ้าหนุ่มนั้นกลับ
สลักคำไว้อย่างชัดเจน ‘เห็นหรือไม่ ท่านเองก็เชื่อฟังภรรยา
ไม่น้อยเลยทีเดียว’

ท่านอาสามกระแอมไออย่างกระอักกระอ่วนสองครั้ง
เดินไปวางน้ำแกงปอดหมูลงบนโต๊ะแล้วก้มหน้าก้มตาดื่มสุรา
และกินข้าวอย่างเงียบๆ

พวกเขากินอาหารทั้งโต๊ะจนหมดเกลี้ยง ทุกคนกินกัน
จนอิมหน้าสำราญ เด็กๆ บ้านท่านอาสามต่างร้องโอดโอยว่า

กินจนแน่นท้อง เดินไม่ไหว ก่อนจะถูกท่านอาสะไ้สามไล่กลับห้อง
ไปนอนพักกันหมด

เถียนฮวนกับกู่ฉางσύพักผ่อนอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงเข็นรถเข็น
ที่เต็มไปด้วยเนื้อหมูกับข้าวของสำหรับเทศกาลปีใหม่เดินจากไป

เมื่อกลับถึงบ้าน ทั้งสองก็ไม่ได้พักผ่อน

กู่ฉางσύยกเนื้อหมูลงจากรถเข็น เถียนฮวนก็หยิบมีดขึ้นมา
หันเนื้อหมูเป็นก้อนใหญ่ขนาดเท่าๆ กัน

ชายหนุ่มทาเกลือหยาบลงบนเนื้อหมูเพื่อหมักหมู
หญิงสาวก็นำเนื้อหมูชิ้นใหญ่ที่เลือกไว้ตั้งแต่แรกออกมาหัน
เป็นชิ้นเล็ก แยกส่วนเนื้อกับส่วนมันออกจากกัน ใส่ผงฮวาเจียว
เหล้าขาว น้ำตาล และเกลือ คลุกเคล้าให้เข้ากัน หมักไว้กว่า
หนึ่งเค่อ จากนั้นนำลำไส้เล็กของหมูที่ล้างสะอาดแล้วมัดปลาย
ด้านหนึ่งด้วยเชือก อีกด้านสวมเข้ากับปลายกรวย นางตักเนื้อหมู
ที่หมักไว้ยัดลงไปในกรวย

ทุกครั้งที่ยัดเข้าไปยาราวหนึ่งช่วงแขน นางก็ใช้เข็มแทงใส่เป็นรูเล็กๆ หลายจุด เพื่อไล่อากาศออกจากไส้ ทำเช่นนี้จนหมดหนึ่งเส้นแล้วจึงทำเส้นถัดไป

จนกระทั่งฟ้ามืด เนื้อหุ้มราวสีห้ำสืบจืนในอ่างใหญ่ก็กลายเป็นกุนเชียงเรีวยาวกว่าสืบเส้นเรีวยบร้อยแล้ว

บทที่ 106 กินกุนเชียง

เมื่อทำกุนเชียงเสร็จ เกียนฮวนก็มัดปลายอีกด้านให้แน่น แล้วสั่งให้ภูจางสูยนำกุนเชียงเหล่านี้ไปแขวนไว้ในครัว ผึ่งลมให้แห้งพร้อมกับเนื้อหมูที่หมักไว้

หลังจากนั้นนางนำตับหมู ไข่ไก่ และเปิดไปหมักต่อ เมื่อทำเสร็จนางก็เตรียมตัดเย็บเสื้อผ้าใหม่สำหรับปีใหม่ วันเวลาล่วงเลยผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เกียนฮวนคำนวณไว้ว่ากุนเชียงน่าจะผึ่งลมจนแห้งได้ที่แล้ว นางจึงเข้าไปในครัวตั้งแต่เช้า หยิบกุนเชียงออกมาหนึ่งเส้น กะน้ำหนักในใจ

“ได้ที่แล้ว วันนี้มือเที่ยงกินกุนเชียงกัน” เกียนฮวนเอ่ยขึ้นอย่างร่าเริง

วิธีปรุงกุนเชียงนั้นง่ายตายนัก วิธีที่ง่ายที่สุด คือหั่นเป็นแผ่นบางๆ นึ่งบนซึ่งจนกุนเชียงเปลี่ยนสีก็ถือว่าสุกได้ที่

แน่นอนว่าอาหารแค่นี้ไม่พอให้พวกเขากิน

เถียนฮวนนำกุนเชียงออกมาหั่นเป็นแผ่น ใส่ลงไปในกระทะ ผัดจนมีน้ำมันไหลออกมา ใส่ผักกาดขาวลงไป ไม่ต้องปรุงรสเพิ่ม

นางแบ่งกุนเชียงมาส่วนหนึ่ง หั่นเป็นลูกเต๋าลึก ๆ ต้มรวมกับน้ำแกงหน่อไม้ดอง

ความเค็มของกุนเชียงผสานกับความเปรี้ยวหอมของหน่อไม้ดองได้อย่างลงตัว ทำให้น้ำแกงมีรสชาติอร่อยเข้มข้น และนำลูกชิ้นไข่มุกออกมาอุ่นให้ร้อน ก่อนนำอาหารทั้งหมดยกขึ้นโต๊ะ

อาหารบนโต๊ะล้วนทำจากเนื้อหมู ทว่ากุนเชียงมีรสชาติเข้มข้น ผักกาดขาวผัสดรรสชาติสดชื่นกรอบอร่อย ลูกชิ้นไข่มุกนุ่มฟูชวนลิ้มรส น้ำแกงกุนเชียงหน่อไม้ดองมีรสเปรี้ยวเค็มกำลังดี อาหารทั้งสี่อย่างต่างมีเอกลักษณ์และรสชาติเฉพาะตัว รสชาติแตกต่างกันอย่างชัดเจน

อาหารหลากสีสัน กุนเชียงนึ่งสีแดงสดแวววาว ผัดผักกาดขาวสีแดง ขาว และเขียว ลูกชิ้นไข่มุกขาวใสกลมมน

ส่วนน้ำแกงกุนเชียงหน่อไม้ต้องสีขาวนวล มีกุนเชียงสีแดง
ตัดกับหน่อไม้ต้องสีเหลืองลอยอยู่

สีสันเช่นนี้ทำให้ฤดูหนาวอันแสนแห้งแล้งมีชีวิตชีวา
ยิ่งนัก ดวงตาพลันเปล่งประกาย อารมณ์ก็ปลอดโปร่งขึ้นไม่น้อย

อาหารชั้นเลิศมารับประทานทั้งรูป รส กลิ่น สี วางอยู่
เบื้องหน้า ภูฉางสุขุดยอดใจไม่ได้จึงอุทานออกมาด้วยความยินดี
รีบหยิบตะเกียบชิมทีละอย่าง อาหารทั้งหมดบนโต๊ะล้วนได้รับ
คำชมไม่ขาดปาก

“มีภรรยาที่ดีจริงๆ!”

เขาเอ่ยออกมาด้วยความรู้สึกทั้งหมดทั้งมวลที่มีต่อนาง

ชายหนุ่มกินอาหารจานนั้นคำจានี้คำ ปากของเขา
เต็มไปด้วยอาหาร แต่ก็ยังไม่ลืมคืบกับข้าวให้เถียนฮวน

“ภรรยา เจ้าเหนื่อยแล้ว เจ้าก็กินเถอะ กินเยอะๆ หน่อไม้”

เถียนฮวนเห็นเขากินอย่างมีความสุข ใจของนาง
ก็รู้สึกอึดอัดยิ่งกว่าตัวเองได้กินเสียอีก

เขากินลูกชิ้นไข่มุกไปอีกสองลูก กุ๋ฉางσύก็พลันกะพริบตา
ก่อนจะเอ่ยขึ้นเบาๆ

“เจ้าว่า ถ้าใช้เนื้อตัวอันมาทำลูกชิ้นไข่มุก เนื้อสัมผัส
คงไม่เลวเลยใช่ไหม น่าจะมีกลิ่นหอมของไม้ไผ่ปนอยู่ด้วย
คงอร่อยมากแน่ๆ!”

มือของเถียนฮวนที่จับตะเกียบชะงักไปทันที

“ตอนนี้ท่านไม่กลัวว่าจะต้องกินเนื้อตัวอันแล้วหรือ”

“เรื่องก็ผ่านมานานแล้วไม่ใช่หรือ” กุ๋ฉางσύหัวเราะชื่อ ๆ
“ก่อนหน้านี้กินทุกวัน มือไหนก็มี ขำกินจนกลัวไปเลย แต่ตอนนี้
ไม่ได้กินมานาน ลิ่นของข้าก็เริ่มคิดถึงรสชาติของมันอีกแล้ว”

เถียนฮวนรีบปิดปากหัวเราะ “เช่นนั้นก็ง่ายยิ่งนัก คินลั่นปี
พวกเราเอาตัวอันสักสองตัวมาทำลูกชิ้นไข่มุกกันเถิด”

เพราะว่าตอนนี้พวกเขาใช้ตัวอันได้แค่สองตัวเท่านั้น
ตัวอันที่เหลือต้องนำไปให้โรงเตี๊ยมใจชิงทั้งสิ้น

กุ๋ฉางσύหัวเราะแห้งๆ พลังพยักหน้ารับ “ได้! ตกลง
ตามนั้น!”

พวกเขาตรวจสอบกุนเชียงที่เหลือ พบว่าทั้งหมด
ทุกเส้นแล้ว จึงรีบหยิบกุนเชียงสองเส้นส่งไปให้บ้านตระกูลกู่

ในฐานะลูกชายและลูกสะใภ้ นอกจากมอบเงินเลี้ยงดู
ห้าสิบเหวินให้บิดามารดาทุกเดือนแล้ว เมื่อถึงสามเทศกาล
สองวันเกิด พวกเขาต้องมอบของขวัญเพื่อแสดงความกตัญญู
ต่อบิดามารดา

สามเทศกาลนั้นได้แก่ เทศกาลตวนอู่¹ เทศกาล
หยวนเซียว² และเทศกาลปีไหม ส่วนสองวันเกิดคือวันเกิด
ของบิดามารดา

ดังนั้นก่อนถึงวันปีไหม พวกเขาจึงต้องนำของขวัญปีไหม
ไปมอบให้พ่อแม่

นับตั้งแต่นั้นวันที่คหบดีหวังมาร่วมงานแต่งงานของพวกเขา
ซ้ายังพูดคุยกับกู่ฉางส่วยอย่างถูกต้อง ครบครันกู่อันก็ว่านอน-
สอนง่ายขึ้นมาก ช่วงนี้พวกเขาไม่ได้มาหาเรื่องสองสามีภรรยาอีก

¹ เทศกาลตวนอู่หรือเทศกาลไหว้บ๊ะจ่าง ตรงกับวันที่ 5 เดือน 5 ตามปฏิทิน
จันทรคติ

² เทศกาลหยวนเซียวหรือเทศกาลโคมไฟ เทศกาลสำคัญของจีน ตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ
เดือน 1 ตามปฏิทินจันทรคติ

วันนี้เมื่อพวกเขา นำกุ้งแช่แข็งไปส่งที่บ้านกู้อัน เจียงซือ เห็นว่าพวกเขา นำของมาเพียงเท่านี้ แม้ในใจจะไม่ค่อยพอใจ มุมปากเหยียดยิ้มขึ้น แต่ก็อดทนไม่กล่าววาจาใดออกมา

กู้อันถึงกับเป็นฝ่ายพุดคุยกับกู้ฉางส่วยก่อน “ส่วยเกอเออร์ เจ้ารู้หรือไม่ว่าตอนนี้รายการอาหารที่ทำจากเนื้อตัวอันในโรงเตี๊ยม ขายดีเป็นเทน้ำเทท่า หลายบ้านถึงกับสั่งจองเพื่อนำมากิน เป็นอาหารมื้อสุดท้ายส่งท้ายปีกันเลยทีเดียว”

“รู้แล้วขอรับ คหบดีหวังให้คนมาบอกพวกเราตั้งนานแล้ว ดังนั้นช่วงสองมาวันนี้ พวกเราต้องจับตัวอันให้มากขึ้นหน่อย เพื่อให้มีตัวอันมากพอที่จะส่งให้โรงเตี๊ยมปรุงอาหารขาย” กู้ฉางส่วยตอบตามตรง

“ช่วงปีใหม่เช่นนี้ พวกเขาต้องการตัวอันมากมายขนาดนั้น พวกเจ้าควรขึ้นราคาบ้างนะ!” เจียงซือรีบเสริม

กู้ฉางส่วยยังคงพยักหน้าอย่างสงบ “คหบดีหวังเป็นฝ่าย เสนอราคาเองขอรับ ช่วงปีใหม่เขารับซื้อตัวอันในราคาสิบเหวิน ต่อจิ้น”

น้ำเสียงของเขาเรียบเฉย วางท่าราวกับจะเอ่ยว่า ‘ต่อให้
เขาขึ้นราคา เรื่องนี้ก็ไม่เกี่ยวกับพวกท่าน’

ท่าทีที่เย็นชา ซ้ำยังเว้นระยะห่างอย่างชัดเจน วางท่า
ราวกับคนแปลกหน้า ทำให้กู้อันรู้สึกไม่พอใจยิ่งนัก

หากเป็นเมื่อก่อน เขาคงระเบิดอารมณ์ไปนานแล้ว
แต่ตอนนี้ เพียงคิดว่ากู้อาจส่ายแยกบ้านออกไปแล้ว ตัวโต
มีผลกำลังไม่ด้อยไปกว่าตน ซ้ำยังมีคหบดีหวังคอยหนุนหลัง

การล่วงเกินกู้อาจส่ายนับเป็นเรื่องเล็ก แต่หากไปล่วงเกิน
คหบดีหวังเข้า...

กู้อันทำได้เพียงกลืนความไม่พอใจลงท้อง

“อืม ในเมื่อเขาขึ้นราคาให้พวกเจ้า ก็แสดงว่าเขายังรู้จัก
ราคาตลาด ไม่ได้กดขี่พวกเจ้าจนเกินไป แบบนี้ข้าก็วางใจแล้ว”
กู้อันพยักหน้ารับ

กู้อาจส่ายคิดว่าเขาเป็นห่วงจริง ๆ จึงกล่าวอย่างราบรื่น
“ขอบคุณท่านพ่อท่านแม่ที่เป็นห่วง เช่นนั้นข้ากับภรรยา
ขอตัวกลับก่อน”

“เดี๋ยวก่อน!”

ในตอนนั้นเอง กุ๊ฉางเจียก็เดินออกมาจากห้องหนังสือ

กุ๊ฉางสู่ยแทบไม่เคยเห็นรอยยิ้มเช่นนี้ของกุ๊ฉางเจียมาก่อน ช้ายังทำหน้าที่สนิทสนมอย่างยิ่ง เดินเข้ามาใกล้กุ๊ฉางสู่ย “พี่ใหญ่ ข้ามีเรื่องจะคุยกับท่าน”

“ว่ามา” กุ๊ฉางสู่ยพยักหน้า

“ตอนนี้อาหารจากตัวอันในโรงเตี๊ยมใจชิงของคหบดีหวังขายดีมาก! นอกจากราคาจะแพงแล้ว ที่สำคัญคือของมีน้อย สหายของข้าหลายคนอยากกินก็ยังไม่ได้กิน หลังปีใหม่นี้ ข้านัดพวกเขาไว้แล้ว วันที่สิบสองเดือนหนึ่งจะเชิญพวกเขามาที่บ้าน ตอนนั้นพวกท่านก็เอาตัวอันมาส่งให้ได้หรือไม่ พวกข้าไม่ต้องการมาก สักสี่ห้าตัวแค่พอทำให้พวกเขากิน เมื่อกินเสร็จแล้ว ก็ให้พวกเขาคนละสองสามตัวเอากลับไปให้คนที่บ้านลองชิมก็พอแล้ว”

กุ๊ฉางเจียพูดอย่างเป็นเรื่องเป็นราว แววตาของกุ๊ฉางสู่ยหม่นลง

“เจ้าบอกมาเถิดว่าเจ้าต้องการกี่ตัว”

“อย่างน้อยๆ ก็ยี่สิบตัว! ถ้าบ้านพวกท่านมีตัวอันมากกว่านั้นก็เอามาให้หมดก็ได้ เพื่อบางบ้านมีคนเยอะ จะได้ให้เขาเอากลับไปเพิ่มอีกสองตัว” กุ๊ฉางเจียกล่าว

กุ๊ฉางส่ายหัวเราะเย็น “ขอโทษนะ บ้านข้าไม่มี”

บทที่ 107 ขอตัวอัน

ใบหน้าของกู่ฉางเจี๋ยพลันเปลี่ยนไป “พี่ใหญ่ ท่านรู้หรือไม่ว่า ตัวอันพวกนั้นนำไปปรุงอาหารให้ผู้ใดกิน...เหล่าปัญญาชน จากหมู่บ้านข้างเคียงเชียวนะ! หากரசชาติดีจริง พวกเขาเพียง เขียนบทความกล่าวชมไม่กี่ประโยค เมื่อบทความแพร่ออกไป รับรองว่าต้องมีคนรู้มากขึ้นว่าเนื้อตัวอันนำมาปรุงอาหารได้ การค้าขายตัวอันก็จะยิ่งดีขึ้น พอถึงตอนนั้น โรงเตี๊ยมใจชิง ก็ต้องสั่งตัวอันจากพวกท่านเพิ่มอีก กิจกรรมของพวกท่านก็จะ เจริญรุ่งเรืองขึ้น ท่านคำนวณตัวเลขเป็นหรือไม่ โอกาสดีๆ เช่นนี้ ท่านยังจะทิ้งไปอีกหรือ”

“พวกข้าคำนวณไม่เป็นหรอก และไม่อยากคิดด้วย”
กู่ฉางส่ายส่ายหน้าพลางกล่าวอย่างเย็นชา

เห็นเขามีท่าทีเฉยเมยเช่นนี้ กู่ฉางเจี๋ยก็โกรธจน
หน้าเปลี่ยนสี

“ชีวิตท่านถูกลิขิตไม่ให้ใหญ่ หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน เฝ้าแต่ทำไรไถนา กิจการดีๆ อยู่ในมือแท้ๆ กลับไม่เป็นขึ้นเป็นอัน!”

“เจี๋ยเกอเอ๋อร์ เจ้าว่าพี่ชายของเจ้าเช่นนี้ได้อย่างไร”

คำพูดของกู่ฉางเจี๋ยแรงเกินไป แม้แต่กู่อันก็ยังทนฟังไม่ไหว

เขารีบสร้างตุ๊กตาขายคนเล็กหนึ่งประโยค แล้วหันไปทางกู่ฉางส่วย

“ส่วยเกอเอ๋อร์ น้องชายของเจ้าพูดไม่ผิดนัก เขาทำแบบนี้ก็เพื่อช่วยแพร่ข่าวตัวอันให้เจ้า แม้ว่าสุดท้ายกำไรส่วนใหญ่จะเป็นของคหบดีหวัง แต่พวกเจ้าก็ยังได้เงินเพิ่มไม่น้อยไม่ใช่หรือ ตอนนี้เจ้ามีครอบครัวแล้ว การใช้ชีวิตลำบากแค่ไหนเจ้าก็รู้ดีต่อไปถ้ามีลูกเพิ่มอีกสักสองสามคน ย่อมมีค่าใช้จ่ายก้อนใหญ่ เจ้าเคยคิดเรื่องนี้บ้างหรือไม่”

“ขอบคุณท่านพ่อที่เป็นห่วง แต่ป่าไผ่ก็มีเท่านี้ จำนวนตัวอันในป่าก็มีจำกัด ต่อให้ขายยากหาเงินเพิ่ม ก็ไม่อาจเสกตัวอันออกมาได้มากมายขนาดนั้น” กู่ฉางส่วยกล่าวอย่างเย็นชา

“เฮ้อ! เรื่องนี้ก็นับว่าเป็นปัญหา” กู้อันขมวดคิ้ว ถอนใจ
พลางส่ายหน้า

กู้ฉางเจี๋ยร้อนใจขึ้นมา “มีไม่ถึงยี่สิบตัวก็ไม่ใช่ไร
อย่างน้อยๆ พวกท่านน่าจะมีตัวอันสักสิบห้าตัวมิใช่หรือ มีแขก
มาเยี่ยมบ้านทั้งทีจะปล่อยให้กลับมือเปล่าได้อย่างไร”

“แปลกยิ่งนัก ช่วงปีใหม่หากมีแขกมาเยี่ยมบ้าน
ตามธรรมเนียมแล้วผู้เป็นแขกมักนำของขวัญมาให้เจ้าบ้าน
มิใช่หรือ ข้ายังไม่เคยเห็นผู้ใดมาเยี่ยมเยียนบ้านคนอื่นมือเปล่า
รับประทานอาหารร่วมโต๊ะ ข้ายังเอาของกินกลับไปด้วย”
เถียนฮวนหัวเราะ “ถ้าเป็นอย่างนั้น วันนี้พวกเราก็น่าจะมาเยี่ยมบ้าน
เหมือนกัน ท่านพ่อท่านแม่เตรียมของขวัญให้พวกเราติดมือ
กลับไปด้วยหรือไม่เจ้าคะ”

เจียงซือหน้าซีดทันที

“พวกเจ้าจะเทียบสหายของเจี๋ยเกอเออร์ได้อย่างไร
พวกเขาล้วนเป็นปัญญาชน ต่อไปต้องสอบรับราชการเป็น
ขุนนางใหญ่ การผูกไมตรีกับพวกเขาไว้แต่เนิ่นๆ นับเป็น
เรื่องที่ต้องทำ ต่อไปเจี๋ยเกอเออร์รับราชการ พวกเขาย่อม

ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เช่นนั้นพวกเจ้าจะช่วยอะไรเจ็ยเกอเออร์ได้ วันหน้าอย่าคิดว่าตนเป็นพี่ชายพี่สะใภ้ เอ่ยอ้างชื่อเขาก็แล้วกัน แค่พวกเจ้าไม่ถ่วงเขาก็นับว่าดีมากแล้ว”

เถียนฮวนนึกถึงเรื่องที่ท่านอาสามกับท่านอาสะใภ้สามเล่าให้ฟังว่าแท้จริงแล้วกู่ฉางเจ็ยเรียนไม่เก่ง นางยกยืมบาง

“เช่นนั้นข้าก็ยังไม่เข้าใจ พวกท่านอยากเอาใจสหายร่วมศึกษาของน้องสามี แต่กลับไม่ยอมควักเนื้อตัวเองจ่ายจกฉวยของจากมือพวกเรา แต่เดิมสองบ้านได้พูดกันชัดเจนแล้วว่า ต่อให้น้องสามีสอบได้ตำแหน่ง ก็ไม่เกี่ยวข้องอันใดกับพวกเรา ครั้นเขาสนิทสนมกับสหายมากเพียงใด พวกเราก็ไม่ได้รับผลประโยชน์สักนิด ในเมื่อไม่เป็นคุณกับเรา แล้วเหตุใดพวกเราต้องโง่เขลา คอยตัดเย็บชุดเจ้าสาวให้ผู้อื่นเล่า”

“โง่เขลา! ต่ำต้อย! แผลงฤดูคิมหันต์มีอาจเสวนากับหิมะได้!” กู่ฉางเจ็ยโกรธจัด “ในเมื่อพวกท่านไม่ฟังข้า หวงแหนตัวอันเสียยิ่งกว่าของทั้งปวงบนโลก เช่นนั้นก็เชิญออกจากบ้านข้าไปเถิด ตัวอันบ้านพวกท่าน พวกข้าไม่ต้องการ!”

“เช่นนั้นตัวอันสำหรับปรุงอาหารให้สหยาเจ้ากิน เจ้าก็
ไม่เอาอย่างนั้นหรือ” ถิยนฮวนถาม

ก๊ฉางเจียชะงักไป

ก๊ฉางส่วยรีบพูดทันที “เขาก็พูดชัดเจนแล้วว่าไม่เอา”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีเลย! เดิมทีตัวอันที่พวกเราจับได้มีไม่มาก
แค่ปรุงกินกันในบ้านยังไม่พอ พวกเราจะได้มีเนื้อตัวอันเพิ่ม
เสียที!” ถิยนฮวนพยักหน้าอย่างดีใจ ก่อนจะดึงมือก๊ฉางส่วย
“สามี เรากลับบ้านกันเถอะ! ข้านี้ก็ออกแล้วว่าจะเอาตัวอันพวกนี้
ไปทำอะไรร่อยๆ ให้ท่านกินดี!”

“ดีเลย!” ก๊ฉางส่วยพยักหน้าอย่างยินดี ทั้งสองคนวิ่งออกจาก
ประตูบ้านตระกูลก๊ไปอย่างเบิกบาน เพียงพริบตาก็หายลับไป

เหลือเพียงบ้านตระกูลก๊ห้าคน ยืนหน้าเขี้ยวอยู่กับที่
มีเพียงความโกรธเต็มอกไร้ทางระบาย

“อ่า ๆ!”

เมื่อวิ่งออกมาห่างจากบ้านตระกูลภู่วรรณร่อยกว่าก้าว
เถียนฮวนกับกู่ฉางσύจึงหยุดฝีเท้า ก่อนจะหัวเราะออกมา
พร้อมกันอย่างกลั่นไม่อยู่

เถียนฮวนหัวเราะจนปวดท้อง ต้องจับแขนกู่ฉางσύไว้
ถึงจะยืนทรงตัวได้

“สามี ท่านเห็นหรือไม่ สีหน้าของพ่อสามีกับน้องสามี
เมื่อครู่นี้ ช่างซับซ้อนและน่าดูเสียจริง!”

“ข้าเห็นแล้ว” กู่ฉางσύพยักหน้า “แท้จริงพวกเขาไม่ใช่ว่า
ไม่ต้องการตัวอัน แต่คิดจะถอยหนึ่งก้าวเพื่อรุกสองก้าว บีบให้
พวกเราเป็นฝ่ายเปิดปากต่อรองราคา ไม่ว่าจะอย่างไร พวกเขา
ก็ยังอยากได้ตัวอันเหล่านั้นอยู่ดี นั่นเป็นของดีที่จะทำให้กู่ฉางเจีย
ได้หน้า ทว่าพวกเราไม่ตกหลุมพรางของพวกเขา!”

“ถูกต้อง พวกเขาคิดจะกินตัวอันบ้านเราโดยไม่เสียเงิน
สักเหวิน ข้ายังนำตัวอันไปแจกผู้อื่นเพื่อให้ตนเองได้หน้า
กล้าพูดมาได้ว่ากำลังช่วยเหลือพวกเรา เหนะ! นี่กว่าข้าโง่
หรืออย่างไร ข้าบอกเลยว่าต่อให้บทความของพวกเขาทำให้

เนื้อตัวอันราคาสูงขึ้น ข้าก็ไม่อยากเอาไปให้พวกเขากิน ผู้ใดจะรู้ว่าให้พวกเขากินไปจะคุ้มหรือเปล่า”เถียนฮวนแค้นหัวเราะเสียงเย็น

พวกเขามีใช้คนโง่ที่จะยอมถูกผู้อื่นรังแกได้ตามใจ ต่อให้คนพวกนั้นหมายจะแสวงหาผลประโยชน์จากพวกเขา แต่พวกเขาก็มิใช่หมูในอวย

คราแรกก็เป็นพ่อสามีกับน้องชายสามีเอ่ยปากว่าไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับพวกเขา เช่นนั้นพวกเขาก็แค่ทำตามคำสั่งของผู้ใหญ่ในบ้านก็เท่านั้น

เถียนฮวนกับกู่ฉางσύจึงเดินออกจากบ้านตระกูลกู่ด้วยท่าที่สบายใจ

นับเป็นการตัดสัมพันธ์โดยสิ้นเชิง

คนในบ้านตระกูลกู่ชะเง้อคอรอมาเนื่อนานกลับไร้เงาของสองสามีภรรยาคนนั้น ไม่มีแม้แต่คำกล่าวขอโทษ พวกเขาจึงอดร้อนใจไม่ได้

“สารเลว! พวกโง่เงา! ต่อกันไปนี่ถือว่าข้าไม่มีพี่ชายพี่สะใภ้
อีกต่อไปแล้ว!”

ก๊วนจี้เจียโมโหจนแย่งกุนเชียงในมือเจียงซือมาขว้างลงพื้น
แล้วกระตืบซ้ำ ก่อนจะสะบัดหน้ากลับเข้าห้องไป

ก๊วนจี้เจียได้แต่บ่นพึมพำ “สองสามีภรรยาคุณนั้นไม่รู้จัก
ที่ต่ำที่สูง แค่มืดบดหวังหนุ่ยคอยหลังกลับลำพองคิดว่าตนเอง
วิเศษกว่าผู้อื่น ข้าจะต้องเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้ชาวบ้านฟัง ให้ทุกคน
ได้รู้ธาตุแท้ของพวกเขา!”

เช้าวันรุ่งขึ้น ยังไม่ทันได้ออกไปไหน ก็เห็นเด็ก ๆ ในหมู่บ้าน
พากันวิ่งกรูไปยังปากทางเข้าหมู่บ้าน

แม้แต่เด็กอายุสิบสองสิบสามหลายคนก็ยังวิ่งตามไปด้วย

ก๊วนจี้เจียรีบคว้าเด็กคนหนึ่งไว้ “พวกเจ้าจะไปที่ไหนกัน”

“จี้เจียเอ๋อร์ปล่อยเถิด! ตอนนี้พี่ส่วยกับพี่สะใภ้กำลังแจก
หน่อไม้! หน่อไม้บ้านพวกเราอร่อยมากนะ! ข้ายังมีหน่อไม้ต้อง
อีกด้วย!”

เด็กหญิงผู้นั้นรีบสะบัดตัวหนีพลางตะโกนบอก
แล้ววิ่งจากไปทันที

ก๊วยวาจื่อฟังแล้วถึงกับกระตืบเท้า “สองสามีภรรยาเจ้าเล่ห์
พวกเขาซื้อใจชาวบ้านอีกแล้ว!”

บทที่ 108 ช้อใจผู้คน

ใช่แล้ว บัดนี้ภู้งางส่วยกับเถียนฮวนกำลังช้อใจชาวบ้านอยู่
จริงๆ

ตั้งแต่เช้าสองสามีภรรยาได้ออกจากบ้าน

เถียนฮวนเดินนำหน้า ส่วนภู้งางส่วยก็ขึ้นรถล้อเดียว
ตามหลังมา บนรถมีโถงกับตะกร้าไม้ไผ่ใบใหญ่

ทุกครั้งที่ไปถึงหน้าบ้านชาวบ้าน เถียนฮวนก็จะหยิบ
หน่อไม้ออกมาจากตะกร้า เปิดฝาโถงใช้ตะเกียบคีบหน่อไม้ดอง
ออกมาใส่ถ้วยยื่นส่งให้เจ้าของบ้าน

เถียนฮวนยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวว่า “ก่อนหน้านี้ข้าเคย
บอกไว้ว่าหากผู้ใดอยากกินหน่อไม้ในป่าไผ่ต้องขออนุญาต
พวกข้าก่อนเข้าไปขุด ทว่าหลายเดือนมานี้ไม่มีใครมาขอ
หน่อไม้ขึ้นเต็มผืนป่า พวกเรากินกันไม่ทันจึงเก็บมาไว้ดอง
ช่วงปีใหม่เช่นนี้ข้าเลยทำหน่อไม้ดองและขุดหน่อไม้สด ๆ
มาแจกพวกท่านทุกคน”

ชาวบ้านไม่คาดคิดว่านางจะพูดจริงทำจริง

แม้จะมีบางคนอยากไปชุดหน้าไม้ แต่เพราะป่าไฟ
ถูกรั้วล้อมไว้ เข้าออกไม่สะดวก หลายคนจึงอายุไม่กล้ารับงาน

กระทั่งถึงสิ้นปี สองสามีภรรยากลับเป็นฝ่ายนำหน้าไม้
มาแจกถึงหน้าบ้าน!

ทั้งหน้าไม้สด หน้าไม้ดอง มีครบทั้งสองอย่าง

สองสามีภรรยาคู่นี้ช่างมีน้ำใจยิ่งนัก

หน้าไม้ไม่ได้มีราคาแพงนัก ทว่าผู้ให้มอบด้วยใจจริงทำให้
ของที่ได้รับมีคุณค่าทางจิตใจ

ครั้นเห็นพวกเด็กๆ ในหมู่บ้านกรูกันเข้ามาดู เกียนฮวน
ก็เปิดโอ่ง หยิบหน้าไม้ดองออกมาหลายชิ้น ใช้กรรไกรตัดแบ่ง
เป็นท่อน แจกเด็กๆ คนละท่อน

“เอาไปกินเถอะ”

เด็ก ๆ ในหมู่บ้านแทบไม่ได้กินของว่างอะไรเลยตลอดทั้งปี
ดังนั้น หน่อไม้ต้องเปรี้ยวกรุบกรอบเช่นนี้ จึงนับเป็นของอร่อย
ล้ำค่าที่หายากสำหรับพวกเขา

เด็ก ๆ พอได้รับหน่อไม้ต้อง ก็รีบจับใส่ปากทันที

หลายคนเสียดาย ไม่ยอมกลืนลงง่าย ๆ แต่ดูดเคี้ยว
จนหมดรสแล้วค่อยกลืนลงท้อง

พอกลิ้นหมดแล้วยังจ้องโฉบไปใหญ่บนรถเข็นล้อเดียว
ของเถียนฮวนตาไม่กะพริบ

เถียนฮวนสายหน้า “หน่อไม้มีเนื้อหยาบ กินมากเกินไป
จะปวดท้องนะ อีกอย่าง ตอนนี้ทุกบ้านล้วนได้ไปหมด อย่างไรก็ตาม
พวกเจ้าต้องได้กินอีกแน่นอน”

เด็ก ๆ พยักหน้ารับคำอย่างว่าง่าย แต่ก็ยังเดินตามหลังรถ
ไปไม่ห่าง

พวกชาวบ้านก็ล้วนมีน้ำใจเช่นกัน เมื่อเห็นสองสามีภรรยา
ใจกว้างเช่นนี้ ก็ไม่มีใครเผลอยากรับของไว้เฉย ๆ